

BAJA

vegyes tartalmu hetiközlöny.

Megjelen minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	5 frt.	— kr.
Fél évre	2 „	50 „
Negyed évre	1 „	30 „
Nőpénztárnak egész évre	4 „	— „
Egyes szám ára	10 „	— „

Hirdetési díjak:

Háromhásolós petit sor	8 kr.
Nyiltérben sorokat	15 „
Bélyeg minden beigtatásért	30 „

Szerkesztői iroda,

hova a lap szellemi részét illető kérdések intendő: Vadas-utca Milassin-féle ház. Levelek csak bérmentesen fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.

Kiadóhivatal:

Az előfizetési pénzek és hirdetések a kiadóhivatalba — Nagy Lajos utca — könyvnyomdája — küldendők be (Bódog-tér, Scheibner-féle ház.)

A bajai kölcsönös segélyző-egylet új évtársulata.

Ejtőtekevezélu pénztintézet december 1-én alapítja meg a IX-ik évtársulatot; őszintén örvendünk ez egylet felvirulásán. A mult évi mérleg szerint 3900 részlet után 28.812 frt 99 kr kamat jóvedelem volt s így egy törzshetetre, több mint 8 száztóli nyeresémeny esett. Ez egyletre, mely a részlevót takarékoságra — melyre pedig igen nagy szükségünk van — erkölcsileg kötelezi, kedves köteletségnek tekintjük az értelmes olvasók figyelmét felhívni s e czézből ide ígátjuk azon véleményét, melyet róla ez évi egyik számunkban kifejeztünk:

Mai nap a jólét, a boldogság egyik első rangu tényezője, életszükségletünkhöz, igényeinkhez mért pénz nélkül alig létezhetik: pénzünket értékesíteni, szükségben olcsó pénzt kapni, lassankint magunknak, gyermekeinknek betételeinkkel itt gyűjthetünk össze egy kis tőkét, a mely ugy saját magunknak öreg napjainkban jól fog esni, mind gyermekeinknek jó utaválto lesz az életre. — Régi időkben a sok csillogó csengő pénz ládák fenekére lett rejtve, az apa gyűjté fának ez meg unokájának s így hevert a tőke gyümölcselenl, míg aly sarjat nem hajtott a családfa, ki a fáradsággal szerzettenek könnyű szerrel tudott: ma a szerzett tőke a pénztintézetek termő talajában a kamatok édes gyümölcsét termi, s ott ugy is biztosítható, hogy az utód csak a kamatokat élvezheti, s így a tőke sérteletlenségével jóléte is biztos, s az örökös, pazarlasi hajlama mellett sem teheti magát oly könnyen tönkre. — Igaz a pénz régi időktől fogva egyeseknél elhelyezve is hozott kamatokat: de az így elhelyezett tőke sorsa az adós ezer esélynek kitett sorsához volt köve, míg helyesen vezetett pénz-

intézeteknél biztossága oly nagy, a milyen csak emberi dologé lehet.

Ha pénztintézetek nem volnának, minden legesekeylebb pénzzavarban, mely alól pedig a forgandó szerencse szeszélyes járna alatt nyugó emberiségnek egyetleeny tagja sincs kivéve: azonnal az uszorások vészes kezeibe hullanánk, kik gyakran a tőkével mérköző kamatokat esikarva ki a megszorultól az illető s családjá jólétének sirját ásnák meg.

Hogy ma a magán hitelzők emberiségesebb kamatokra hajlanak, ritkán szárnakiz keresztény vagy bármily más vallásu felfogásból: hanem azért, mert e tekintetben pressiót gyakorolnak reájuk a pénztintézetek, s így hogy pénzüket értékesítassék, kamatkiválmalmakat azokéhoz kell mérsekelniök.

Tehát a pénztintézetek eszméje valóban áldott!

De a bajai kölcsönsegélyző-egylet nemcsak közönséges pénztintézet, hanem jótékevezélu intézmény is. A kölcsönös segélyzés nemes czéljának tekintetéből az egylet összes bizottmánya minden díj és fizetés nélkül járnak el hivatalos teendőiben. Ez intézmény különösen előnyös a takarékosági hajlam felkeltésére s ápolására egy-egy könyveske heti betétele csak 50 kr és ebből hat év alatt lassankint igen tekintélyes összeg gyűl össze a valóban nagy kamatokkal együtt, melyeket e pénztintézet egyes részvényeseinek ad. E pénztintézet sokkal régebben áll feun Baján semhogy e pontra vonatkozólag részletesebben kellene nyilatkozni: az egyes évtársulatok tagjai erre sokkal jobban emlékeznek semhogy ezt újból emlékeztetőbe kelene hozni. Hányan gyűjtöttek már maguknak heti 50 kros betételeiből egy pár könyvvel tekintélyes tőkét; hány apa házását ki leányát a számára vett könyveskek halomra gyűlt és szépen kamatozott kis hitbetételeivöl; hány ifju kezeltt saját üzlet alapításához, azon pénzzel a

melyet a gondos atya ez uton számára éveken át gyűjtögetett! A bajai kölcsönös segélyző-egylet 1879-re új évtársulatot nyitott: siessünk a takarékosággal ujlakibontott zaslólójához, meggondolva azt, hogy sok kicsi sokra megy.

E pénztintézet a takarékosággal hajlamát oly rétegekben is meghonosítá, hol az különben csak ritkán található föl, pedig e hajlam nélkül a fokozatos vagyonodás nem is hajmódolható: a takarékosági hajlam meghonosodása az egész nemzetnél, legbiztosabb garantiája a nemzeti szabadságnak.

Midőn a bajai kölcsönsegélyző egylet 1879-ik új évtársulatát minden értelmes ember figyelmébe ajánlom, hazafiai kötelességet vélek teljesíthetni.

Dr. M. E.

Igen tisztelt Szerkesztő úr!

A Székesfehérvártól 1879-ik évben rendezendő országos kiállítás végrehajto bizottsága megütözéssel jutott annak tudomására, hogy a „Székesfehérvár és Vidéke“ czimú helybeli lap, mely a kiállításnak eddig hivatalos közlönye volt, a kiállítás végrehajto bizottságát, az egyes csoport bizottságokat ugy a kiállítás érdekében teljes odaadással működő „Alföldi Iparlap“-ot s végre a a kiállítás tagjait több számában méltatlan és igaztalan támadásokkal illette, továbbá, hogy a tényekkel ellenköző cikkeket is közölt.

A kiállítás végrehajto bizottsága említett lapnak ezen eljárásában a kiállítás iránt nyilatkozó roz akaratot látván s megfontolván azt, hogy e lap a kiállítás hivatalos közlönyének czége alatt hozott téves közlemények által a közönséget a kiállításra vonatkozólag félrevezethetné s így annak sikere ezáltal már eleve kockázra tetetűek, továbbá, minthogy a bizottság azon figyelmetetésekből, melyeket a „Székesfehérvár és Vidéke“, mint hivatalos közlöny megtartására vonat-

A »Baja« tárcája.

GYAKRAN MONDÁ . . .

Gyakran mondá édes anyám,
Hogy van az ég boltozatán
Mindenkinek egy esillaga,
S ha fényébe benéz mélyen
Tiszta szível bármit kérjen,
A jó isten azt megadja.
Szép szemembe néztem mélyen,
Könyv csillámlott mélységében,
S szikrárt lövelt tászugára.
Most értém meg anyám szavát,
S félve kérdém az ég urát?
„Enyhém léz-e nem sokára?!”

Bruck Pál.

Szereltem egy sou által.

— Beszélyke. —
(Vége.)
III.

A meghívás.

Megjött a kellemetlen óvszak, s az erlőskébeni sétálnak vége szakadt.

Armand azon padlás szobácskában ült, hol először találkoztunk vele.

A hozzá vezető lépcsőkön nesz támadt. Valaki jött hozzá.

Az ajtó megnyílt, s a házmesternő állott előtte csomaggal kezében.

— Ifju ur — mondá, itt van valami, amit az ön számára adtak át.

De a borítékra csakugyan az ő neve volt írva: Maclair M. Armandnak.

Késcdelmezve nyitá fel. Egy aranyba foglalt kis karniold doboz ragyogott szeméi előtt. A doboz alján levélke volt, a levélkén egy sou . . . igen egy sou. De a világ legnagyobb gyémántja nem okozhatot volna fel akkora örömet a legfősvényebb embernek, mint e hitvány rézpénz Armandnak okozott.

A küldemény az istenített nőtől jött.

A levelekét és pénzt szenvedélyesen szoritá ajkaihoz, s inkább nyelte, mint olvasá a következő sorokat:

„Monsieur“ ön elfeledett egy régi tartozást, de a nő, kinek ön oly nagylelku gyöngédséggel szolgálatot tön, igen jól emlékszik erre, és szerencsésnek érezn magát, ha ezt személyesen megköszönhetné, ha ön meghívásának engedve részt akar venni a következő szerdán este nála megtartandó ünnepélyen.

La Baronne de Circe!

A jó Armand majd megőrült.

VI.

A nagyvilág.

Ne mondjuk el miként változott át Armand uracska, hogy a vigalmon megjelenhessék; a szerelem ennél sokkal nagyobb átváltozásokat létesített már.

Félelem és remény között ment a bárónéhoz.

Főlénségét és szerelmét mélyen lélkébe rejté, nyugodt és kimerít vala. De csakhamar visszaesett nyughatatlanságába amint szerelme tárgyát megpillantá. A báróné melléje lépett, ajkain a boldogság mosolya leögett, néhány nyíjas szót intéze hozzá. — Az ifju felett. — Kedves, szeretetreméltó volt a szép nő; oly néhány szót mondott, melynek a nők sok kellemet tudnak kölcsönözni, s mely azok így mindig hatásteljesek. — De az ifju lelkeben egy titkos hang azt sugá, hogy e nő őt soha sem szeretendheti.

A báróné a hadserg egyik vitézének huszonkét éves özvegye. Párisban élt gazdagon, függetlenül, imádkóltól környezve, s kacérnak volt kikiáltva.

Szamos széptőlki közül sokan vágytak keze és szive után, de még senkit sem választott ki közülök.

E vigalom óta többször látogatta meg Armand a bárónét, s mindig mámorosabban, köjttatásabban hagyá el őt.

Midőn utolszor volt nála, kezét szoritá meg a fiatal nő, — mondván:

közölg több tekintélyes hazai laplót vett, annak nyomos bizonyítékát látta, hogy e lapnak helyi irányu működése országserzte megbotránkodást szült s a kiállítás érdekének csak kárt tehetne: emittett bizottság, mint a kiállítás érdekének a kiállítás közgyűlés által nyert megbízás folytán jogos képviselője — 1878. évi november hó 19-án tartott ülésében egyhangulag elhatározta:

hogy a „Székesfehérvár és Vidéke” című lapot a kiállítás hivatalos közlönyének többé nem tekintsi s ezen cím használataól azt a jövőre nézve tiltja s ezentúl hivatalos közlönyének csak a „Székesfehérvár” című helybeli lapot tartandja.

A mely határozatát a bizottság a „Székesfehérvár és Vidéke” című lap szerkesztőjével végzésileg, az összes hazai lapok szerkesztőjeivel pedig azon kérelemmel rendelte közleni, hogy e bizottsági határozatot a t. szerkesztőségek a közönség kellő tájékoztatás végett becses lapjaikba felvenni sziveskedjenek.

Kolt Székesfehérvárott, 1878. nov. 18-án.

Manhold Antal,
kiállítási titkár.

Gr. Zichy Jenő,
kiállítási elnök.

Helyi hírek.

— Ft. *Derényi Dániel* esperes-plebános urnak mult vasárnapon tartott beigtatási ünnepélyén ft. Bódi Ferencz süködi esperes-plebános ur képviselte az egyházi felsőbbiséget; ennek nevében átnyújtván a lelki hatalmat kifejező jelvényeket, egyszermind küldetésével járó teendőire is figyelmeztette. Az ujonnan beigtatott plebános ur azután a szószékéről öszinte atyai szeretettől áradozó s az ékeszöllás minden díszével ragyogó szentbeszéddel idvözölő szép számmal egybegyűlt híveit. Az egyházi segédlettel tartott isteni szolgálat méltóságát a főgynn. dalárda dicséretre méltó közreműködése is emel. Az egyházi ünnepélyt követő nagyszerű díszében a kedves háziúr kezde meg a szubélnő szebb felköszöntések használatát, XIII. Leo pápa ő szentségét, azután Dr. Haynald Lajos kalocsai érsek ő nagyméltóságát, majd ismét Baja város képviselőtestületét, mint a plebánia kegyurát és az összes lakosokat életvéni. Elvezetelt halgattuk Dr. Hauser Mór polgármester urnak magasröptű eszmékkel ékeskedő remek felköszöntését, melyet Baja város lakosainak nevében az ujonnan beigtatott plebános urra mondott; ugyszint Bándl János főgynn. igazgató urnak kedvesen meglepő pohárköszöntését, melylyel ama nap háromszor születés, felszentelési évfordulati és beigtatás napja — jelentőségéből kiindulva, az ünnepeltnek édes

— A viszontlátásra!

Armand örömtől támlogyva tért haza, és szeretve hitte magát itt, ki élete volt. Soba sem támadt még lelkében ragyogóbb reménységür.

Egy órával később egy leveletkét kap, melyből értesül, hogy Circ báróné, de Prével urral kel egybe, azon férfiak egyikével, kikhez kacér lelke mindig a legidegenebbnékné látszék.

V.

A z e s k ü v ö.

Másnap telve volt a Saint-Honoré utca fényes fogatokkal, melyek Sait-Roch felé rogtak.

A templom ünnepélyesen volt díszítve. A templom szolgák teljes fényben, cimereikkel ékesítve. Két bársonnyal bevont imaszólamoly és számos fauteuil várt készen; minden fényes és gazdag egybekelésről tanuskodék, mely isten előtt leend megerősítve.

Az egybekelendő fiatal párt várták.

A tömeg zaja elárlá, hogy már jönnek.

— Itt vannak! — Mily szép ő! — Mily boldog ez Arthur de Prével, szerelmet talált ott, hol csak hozzá illő házasságot keresett!

A pop előtt térdeltek már, az első szent szók már elhangzóknak.

A templom szolgáló tányérral kezében a völégényhez közeledett a valamit várni látszék.

Ez elég zavartan jelt adott, mely annyit jelent, hogy elfeledé. Csakhamar sajról sajrúra járt, hogy a völégény elfeledé a szokásos egybekelési pénzt.

A szolgáló még mindig várt, midőn a tömeg közül

anyját éltető. Hasonló sok szép felköszöntés hű tolmácsa volt Baja város örömdzertének és jókívánatának, melyet születtjének és tizenöt éven át ernyedetlen buzgósgá hittanárának e uapon kifejezni óhajtott. Eljen!

— *Iymen.* Eckert János tanár ar f. hó 25-én vezette otlárhoz Szohner Rezső kedves leányát Irnát; f. hó 28-án pedig fényes esküvő volt Ujvidéken, hol Pollerman Bertalan bajai gyógyszerész és a bajai önkénytes tüzöltő-egylet parancsnoka kelt egybe Kadletz Lúka kisasszonnyal. Sok szerencsét az ifjú pároknak.

— *Tíz volt f. hó 28-án d. u. 3 óra tájban* a homokvárosban, hol Csillay A. földműves háza gyuladt ki és égett le, kis unokája egy 4 éves gyermek vigyázatlansága folytán, ki a szobában gyufákkal játszott, és egy égő gyufát eldobván, a szétszört szalma meggyulladt és az egész ház, melynek lakosai nem voltak hon, leégett. Szerencsére szelcsend lévén, a tüzoltóknak sikerült a tüzet localisálni.

— *A bajai korcsolya-egylet* választmányát, ma vasárnap december 1-ére d. u. 3 órára saját lakásán tartandó gyűlésre hívja meg, Pilaszánovics Antal egyleti elnök ur. Reméljük, hogy ezuttal eltérve a szokott apáthiától, a választmányi tagok annál is irkább meg fognak jelenni, mert ellen esetben ök lesznek okai ezen egylet végfelbomlásának.

— *Postai értesítés.* A magy. kir. postagazgatóságól a következő fontos értesítést vesszük. A nagyméltóságú miniszterium f. hó 17-én 27228. sz. alatt kelt magas leirata szerint Bosznia és a közlekedés luzamosb időre félbeszakított, minek folytán a szállítványok a tábori postákkal való elszállítása megszüntetett. A kir. postahivatal utasítatik emelgöyva, hogy Derwent, Kotorsko, Doboj, Maglaj, Zepce, Vranduk, Zenica, Travnik, Comp-Han, Vitó, Buzevaca, Kiseljak, Blazuj, Tarcin, Konjica, Szerajevo, és környékén elhelyezett csapatok és egyes egyémeihez intézett szállítványokat ne vegye föl, azokat pedig, melyeket ezen rendelet vételég felvett vagy átrovatolás végett oda beérkezett, a foladás helyére újabb portó megterhelése nélkül, továbbítsa vissza, illetőleg a beszedett és még el nem számolt portót a foladások a foladási venény beszedése mellett fizesse vissza.

— *Brutális tettet* követett el Györött gróf Löwenburg, 11-ik százérezredbeli kapitány Hehl Frigyes köztiszteletben álló polgárón, midőn az kocsiyalj házába akart hajtani s a kapitányt figyelmeztette, hogy a járdán lovakat nem szabad vezetni. „A kutyának parancsoltok nem nekem!” — kiáltott a kapitány s kardot rántva, a kocsiún öreg polgár kalapját keresztül vágva, fejét életveszélyesen megsértette; sőt ezután is a kard fokával és lapjával az öreg urat még többször fejbe verte. Ennek folytán id. Hecht ur, az életveszélyes seben kívül, agyrázkódástát is kapott. A városban nagy a fölborodás. Mint a „P. N.”-nak írják, az ügyet most az illetékes hatóságok tárgyalják.

— *Bosnyák* küldöttség van utban Bécs felé,

egy halvány zilált haju fiatal ember lépett ki feldult vonásokkal, körözött halott a tömegben, megállt a menyasszony előtt, kezét szenvedélyesen rázó meg, mondván:

— Madame! adja oda völégényének a hiányzó pénzt. Ismeri még azt!

S egy hitvány réz sout mutata fel.

A pénz a földre hullott, az örült eltávozott egy harsogó kiáltás után.

A báróné elhalványult és reszketett, s bár minden erejét összeszedte, mégis szólt vizagztaló völégényéhez alig hallhatólag.

Valóban félek!

Az örült, dult vonásaiban senki sem ismeré fel a szegény diákok.

A szertartásnak vége lön; s miután Arthur de Prével végig hallgatta barátai és irigyei és ismerősei szerencse kívánatát, a hölgyet ki most nője lön kocsijához vezeté, mely a Capucines utcában rogtott, hol a fiatal pár egy fényes hőlétben fog lakni.

Midőn a Vendome-térre értek: a kocsi tengelye az oszlopnál valami tömegben akad meg.

Az inas leugrott, s a kiváncsiak közé elegyedett.

— Mi baj? — kérdé Arthur kihajolva.

— A templombeli fiatal ember ugrott le az oszlopról.

— Szegény bolond! — mondá Arthur.

E két szó volt Mauclair Armand egész হলotti bucsuzatója.

Franciából: B. P. E.

aztall Serajevoból, mint egy távirat jelenti. A küldöttség, mely hihetőleg Gradiskán át fog a birodalmi székvárosba utazni, hogy ő felségének hódolatát fejezze ki, áll 35 tagból, köztük mohamedánok, katolikusok, görög ó-hitűek és zsidók. Milinkovics táborikari őrnagy kíséri a deputációt.

— *Öngyilkosság a templomban.* Nagy igaztosságot szült a napokban Bécsben azon hír, hogy a szent István-templomban egy tisztességes külsejű 50 évnél nem Rawscher bíróknak sirjánál fölmentette ereit. Haldokolva vitték a sekrestyébe, hol az utolsó kenettel elátták. A nő életlenmaradásához kevés a remény.

— *„Képzőművészeti Szemle”* cím alatt közelebb új vállalat indul meg. E hézagpótló közlönyt, melynek létesítését egyes körökben évek óta terveztek, P. R. M. József, a képzőművészeti társulat másod-titkára szerkeszti, kit az e célra szövetkezett összes hazai művészek, valamint tekintélyes irók és tudósok fognak támogatni.

A hazai művészet minden jelenségét számon fogja venni e közlöny s az itthon s a külföldön élő magyar művészek érdekeit fogja képviselni; egyuttal pedig megfellelni kíván a nagy közönség igényeinek is azért a saakszerű cikkeken kívül népszertien írt közleményeket s *tárcázásokat* is minden életről vett beszédeket is fog tartalmazni. Csupán *eredeti* s magyar tárgyú illusztrációit a hazai festők s jeles metszők készílik s minden ily kép a művészet színvonalán álland. Az előzetesi felhívást a közreműködő összes irók és művészek névsorával a kiadó-hivatal néhány nap múlva küldi szét; a mutatvány-szám december közepén jelen meg.

Különfelek.

— *Dráma az erdőben.* Egy Crysohal nevű párisi fényképész így szól magában:

— Szép májusi nap van, ma nem jön hozzám senki; máskálva álmodtam. Ha pedig máskálva álmodok biztos vagyok benne, hogy egy lelkem sem fogok magamról látni.

Azután elgondolkodott:

— De mit is csinálok egész nap, ha nem nyitkálom az ajtót a fénykép sovár emberek?

Felnyitotta műtermében az ablakokat, melyek egy platánokkal beültetett boulevardra szolgáltak. Az enyhe lég, meleg napsugár kifelé esalt és camera obscuráját fetragdva, vasúti vonatra üt, hogy Fontainebleau erdejében tájképeket vegyen fel.

Ah a Fontainebleau-i erdőről sok szépet lehetne írni! De most abban hagyjuk.

Elképezzük magunknak a terebélyes hársakat, járhatlan ösvényeket, viperákat, fülemilét és egyéb idylli jelenségeket.

Crysohal a legfestőibb ponton ütött tanyát, felállta műszerét elhelyezte az üveget és egy nagy zold kendőt a fényörv eszközre és saját fejére borítva, le akarta fényképezni az elébe táruló szép tájat.

Midőn a felvett képet kivéte a szekrényéből és vegyszertelleg kezelni akarta, erős marok nehezedeék vállára.

Crysohal hirtelen hátrafordult és egy rongyokba öltözött óriást pillantott meg, a ki szóval és tettel tárcázójának kiszolgáltatására szolgáltta fel.

— Penzedet vagy életedet, mondá.

A fényképész nem valami erős ember tudta hogy nem kelhet bírakra a hatalmas ellenféllel.

Udvariasan nyújtá oda erszényét, melyet a rabló köszönettel fogadott és nemskóra eltűnt a fák között.

Szegény Crysohal balsóra fölött bänközva, párt pillanigat mozdulatlan állott.

Szemei gépiesen fordultak az új fénykép felé.

Közönyösen, szórakozottan nézte.

Egyszerre elküti magát:

— Mi ez? Miféle emberi alak látszik itt a fa mögött? Egék! Hígyek e szemeimnek? Ez ő, a tolvaj gyönyörűn eltávlta. Oh gondviselés! áldott napsugár, mennyi jót teszsz.

Gyorsan összeszedte holmiját, sietett a rendőrségre. Elmesélte kalandját és bemutatta az arczképet.

Másnap az útonálló közre került.

— *A zene hatása.* A férj és a feleség pörölnök.

„Nem ezt az életet nem lehet tovább elvinni, jobb ha elveszünk inkább” — tör ki végre a feleség. Igaza van aszlyonnyom — feleli a férj — válnék el.” E pillanatban fölpatant az ajtó s bejő ugrálva, dalolva egy tizenhat éves rózsás arcú, szép leányka, a feleség testvére. „Hogyan, hát maguk megint pöröltek, — nem szégyelik?” — szól és leül a zongorához. „Már látom, megint nekem kell magukat összebékíteni.” S eljátszik egy keringőt Straussól. — „Nos” — kérdi. — Amazok mozdulatlanul, durczosan ünek. — Most egy másik kedvenc dalra gyujt. — „Még mindig? — Ekkor

rákézi a Henry keringőjét a „Corneillei harangok”-ból. — A férj és feleség összenéznek, elmosolyogják magukat és tánczolni kezdenek a dallam ütemeire. — A kis leány pedig brávoz és tüzzel játszik, a mig azok kimerülten le nem dőlnek a kanapéra s egymást átölve mindent felednek. — „Igy ni, most már szent a béke, — szól a kisleány és a mint jött, kilépeg. — Az ajtóból visszaszól: — „Hánem aztán jól viseljük ám magukat.”

— *Okos telet.* Nagy kutak kezdtek ázni az iskola udvarán és a kút alig volt még vagy egy-két lábnyi mélységű, a midőn a munkásoknak sűrűsebb munkát kellvén végezni, abbanhagyták a kút ásást. Egy alkalommal két iskolás gyermek megállván a kút előtt, az egyik kérta másikat: „Te, mond csak, hogy fogják azt a sok földet ebből a kútból kivenni?” „Hogy? — hát sehogy — felelé bölcsen a másik, hiszen tudod, hogy a föld forog a mint a tanító ur is mondta, hát bizony éjjel a midőn a föld megfordul a föld is kiesik a kútból.”

— *Nagylelkű koldus.* Kölnben egy szegény mosónő korán reggel elment hazulról és csak 8 éves kis fiát hagyta otthon. Tíz óra felé zörgettek az ajtón, a fiu felnyitja és egy koldussal áll szemben.

— Nem adhatok semmit, — mond a fiu, — anyám nagyon szegény és estig nincs egy falat kenyere.

A koldus eltávozott.

Délután újra zörgettek az ajtón.

A kis fiu felnyitván az ajtót, ismét azt a koldust látja maga előtt, kit reggel már elutasított. Be akarta zárni a szegényes lakás ajtaját, de a koldus betolakodott és mondta:

— Ne félj semmit, nem bántalak.

E szavakkal tizenkét vajaszemlét rakott ki az asztalra, tisztán papírba csavarva és mellé még pénz is tett.

— Add ezt anyádnak, becsületesen koldultam részére!

— *Nagy taja történet* a mennyei birodalom egy altatványának. Meglopták!

Felmászott a háztetőre s len hagyta papucsát mire visszatért a csúcsos magaslatról, nem volt ott a papucs!

— Mit fog majd ez otthon mondani az európai ritkaság gyűjtőkről!

— X . . . ur egy tudós német egész életében sok gyógyszerert vett be, egyszer csak észrevették rajta, hogy folyton le és fel futkos a lépcsőkön, hol le a pinczébe, hol pedig fel a padlásra.

Sokáig nem tudták megmagyarázni ezt a jelenséget, de mivel bizonyos rendszert fedeztek fel benne, — mikor hideg volt, akkor ment lefelé s ha az idő melegebbre fordult, akkor ellenkező irányt követett, — nagyobb figyelemre méltatták. Kíttunt, hogy a szedett gyógyszerben igen sok volt a higany s a szerencsétlen eleven termométerré vált!

— *Mai számunk* hirdetési rovatában megjelent id. Hekscher Sám. „Szerencse jelentés”-ére felhívjuk a t. olvasó figyelmét.

Színészlet.

Szombaton kezdetett meg a 2-ik bérlét Sardou Victornak az „Uj czég” című jeles színművében, melyben a siker fő érdeme Ballát, Vörtesit, Kovácsot, Tóth Antalt és Rózsát illeti Leszámitva a 167 „Ah”-ot, különben Szászne is jól játszott.

Igen örvendünk, hogy a második bérlét tetemesen jobban sikerült az elsőnél, és ezt főleg annak tulajdonítjuk, hogy közönségünk végre ismerni és méltányolni kezdi színészeinket.

Igen jól sikerült vasárnap 24-én Lukácsinak „Kőzsa Jutka” című népszínművének előadása, melyben főleg Arday Ida, ugyszintén Bártfainé, Balla, Gerő, Vörtesi és Gárdonyi mindent elkövettek, az előadás kellemessé tételére.

Kedden, Szigetinek „A falusiak” című vígjátéka tartotta élénk feszültségben a közönséget, különösen pedig Győrfiné és Kovács szellemes és finom játéka. Igen jól sikerült Arday Idának

szerepe is, habár egyszer kétszer kissé elhagyta magát ragadtatni a sentimentalismustól. Győrfiné több bensőséget, Bártfainak pedig jóval több élénkséget és nouchalencest ajánlhatunk hasonló szerepekben.

Szép közönség gyűlt össze szerdán 27-én Arday Ida jutalomjátékára, mely alkalommal Benedixnek színműve a „Hamupipőke” került színpadra. A jutalmazott ez alkalommal is meggyőződéssel, hogy közönségünknek kedvence, és hogy szorgalma és iparkodása kellő méltánylásra talál. Virágoszokrok és számos kihívásokkal lett kitüntetve. A többi szereplők kitűnnek szerepeik nem tudása által, e mellett a hölgyek egyike még kedélyes beszélgetésbe is eredt szomszédnőjével, miből aztán egy gyönyörű fenakadás támadt, a sugó desperatójára, ki az illetőnek legalább kétszer kiállta oda monokóját eredmény nélkül. Reméljük, hogy az illetők fognak érteni ebből, és nem adnak újabb hasonló panaszra alkalmat.

Csütörtökön a „Szép Juhász” című régi népszínmű előadása elég jó volt, bár valamiképpel gyorsabb és összevágóbb lehetett volna.

Végig tekintve a mult heti előadásokat, azok nagyobbbrést, egy-két kisebb hiányt leszámítva igen jól sikerültek és nekünk igen kellemes estéket szereztek, miért is újabban közönségünknek szivesebb és melegebb pártfogásába ajánljuk szintársulatunkat.

* * *

— *Színházi játékrend.* Vasárnap, dec. 1-én bérlésünketben adatik: „A Vereshaju” népszínmű 3 felv. A szelvényes jegyek ma is érvényesek. — Hétfőn bérlétfolyamban „A toloncz” 100 arany pályadíjt nyert népszínmű 3 felv. — Szerdán e szintapon először adatik „A szerencse boldondja” vigj. 5 felv. — Csütörtökön, „Parlagi Jancsi” népsz. 3 felv. — Szombaton „A két árva” színmű 5 felv. — Vasárnap adatik „Szökött katona” népszínmű 3 fel, dalokkal.

Borsszemek.

A párizsi kiállításon sokan hiúságból vásároltak, hogy azután ott lássák nevüket egy idő alatt „megvette N. N.”

Az ismerősöket megbámulják, csodálkoznak, és irigykednek.

— Ah mit adnék érte, — sóhajtá egy naiv asszonyka, férje karján sétálgatva, — ha a korona gyémántjai mellé oda volna írva, hogy mi vittük meg.

* * *

Egy kis szerencsen korán elhagyta hazáját. Párisba vezette a sors és ott esze és szorgalma által meggazdagodott.

Szülői otthon maradtak, de ő szorgalmasan ír nekik levelet.

Öreg anyja legutóbb ezt írta neki:

— Kedves fiam! remélem, hogy a jólétben nem feledkeztél meg egészen fajdról, és szerencsen maradtál. Igazi anyai szó.

* * *

B báró régi barátjával találkozik

A régi barát csodálkozva néz reá.

Már tíz év óta ősznek ismeri, most pedig szöke.

— Te fested a hajadat?

— Nem, csak színezem.

* * *

A fiatal mama czukrot ad kis leányának, és illedelemre akarván szoktatni kéri tőle:

Mit kell mondani mikor czukrot ad valaki?

— Adjon még! — feleli a kicsike.

* * *

Két amerikai fiatal leány lép a kiállítás svájci osztályába.

— Igaz, te jártál mult évben Svájc hegyei között Soha sem beszélte nekem tapasztalásaidról . . .

— Svájcban? mit is beszélhetek? Igen sok ott a tó, és kevés a fiatal ember.

* * *

— Hogyan lehetne az asszonyok közt örök békét létrehozni?

— Mísem könnyebb. Ki kellene irtani a föld színéről a férfiakat.

* * *

Kávéházban.

— Ilohó kérem nem vigye el azt a esernyőt, az az enyém.

— Kegyedé? Bocsánat azt gondoltam m á s é.

* * *

Két régi ismerős találkozik a vasúton.

— Miért nem hozta magával kedves nejét is?
— Mert kéjtázásra indultam és békességre van szükségem.

* * *

Egy befolyásos egyének tudtára adták, hogy valaki sok rosszat beszél felőle.

— Csodálom, — válaszolt; — mert soha sem tettem neki semmiféle szolgálatot, nincs irányomban leköteleve.

* * *

Egy professor elragadtatással szólt tanítványáról: — Feje Tacitus, szíve Tibullus!
— Az nem elég, — felelé colligálja — hogy tükletes ember legyen, uja hegyében Paul de Kocznak kell lennie!

* * *

Egy szép asszony minden áron rá akarta venni férjét, ki nem szeretett politikával foglalkozni, hogy egyik képviselő jelölt mellett zászlót tűzzenek a házukra.

— Még most nem, — felelé a férj.

— De most van az ideje.

Annál inkább várhatunk Ha meg bukott, majd kaphatunk azon áron több zászlót is.

* * *

Mai nap már így lehet ismertetni a papagajt: — Tollas állat, mely phonographot nyelhet.

Szerkesztői üzenetek.

Br . . . Pál urnak helyben. A beküldött novellát legközelebb közöljük, eddig térsény miatt nem lehetett. Több kéz iratot kerünk.

M Za . . . Budapest. Political éleket nem használhatunk.

L L . . . Zombor. Bajos télen fardóit tárczát költeni, majd oltsanak nyára.

Az első es. kir.

Dunagőzhajózási társulat posta- és személyszállító hajóinak menetrendje.

Bajáról Budapestre: naponként reggeli 5 óraker, vasárnap kivételével.

Bajáról Mohácsra: naponként .d.u. 3 óraker, vasárnap kivételével.

„ Zimonyba: kedden, pénteken délutáni 3 óraker

„ Orsovára és a Dunaföldemégekbe: kedven, és pénteken d. u. 3 óraker.

Üzleti tudósítás.

Baján, 1878. november 30-án.

Buza uj 8.10 zab 4.75 bab 7.— árpa 4.70 roza 5.40 kótszeres 5.40 köles 4.60 kukorica 3.90

Az árak 100 kilogr. után.

Felelős szerkesztő:

JURKOVICS OTTHAR.

